

## I

Als Kathryn McCormick had geweten dat ze nog minder dan drie weken te leven zou hebben, zou ze wellicht meer haar best hebben gedaan om van Suzannes bruiloft te genieten. Maar in plaats daarvan had ze haar gebruikelijke houding van gelaten teleurstelling aangenomen en had ze geprobeerd er niet al te ongelukkig uit te zien, terwijl ze zat te staren naar hoe de andere gasten dansten alsof er niemand toekeek.

Het was net zoals elke dag op het werk. Daar was Kathryn ook altijd de buitenstaander. Ook al leverde de positie van officemanager haar heel weinig feitelijk gezag op, het was voldoende om haar van alle anderen af te zonderen. Wanneer Kathryn de kleine keuken binnenliep om koffie voor zichzelf te zetten had ze altijd het gevoel dat de gesprekken die er gaande waren helemaal stokten of van vertrouwelijke zaken op het onbelangrijke overgingen.

Echt, het was dom geweest om te denken dat vandaag anders zou zijn. Ze had ooit een citaat gezien dat haar was bijgebleven: de definitie van krankzinnigheid was telkens hetzelfde doen en verschillende resultaten verwachten. Volgens die maatstaf was ze beslist krankzinnig. Op een zaterdagavond aan de periferie van een trouwreceptie zitten maar verwachten dat ze het middelpunt van de gesprekken en het gelach zou zijn, was nu precies wat men bedoelde met repetitief gedrag dat nooit iets anders opleverde dan volkomen voorspelbaar falen.

Kathryn wierp een steelse blik op haar horloge. Het dansen was nog maar een halfuur aan de gang. Maar het voelde als veel langer. Nikki van de boekhouding draaide als een paaldanseres met haar heupen tegenover Rode Gerry, die zijn mond open had van genot. Anya, Lynne, Mags en Triona dansten in een sierlijke klaver-

formatie, met hun ellebogen tegen hun lichaam en hun lijven en hoofden schokkend op de maat van de muziek. Emily en Oli, die gelijktijdig hun voeten verschoven, elkaar strak aankeken en als idioten naar elkaar grijnsden. Idioten die waarschijnlijk aan het einde van de avond samen naar huis zouden gaan.

Ze kon zich amper herinneren wanneer ze voor het laatst seks had gehad. Niall en zij waren meer dan drie jaar geleden uit elkaar gegaan. Maar het deed nog steeds pijn als een sneetje van een scheermesje. Hij was op een avond het huis binnengelopen, met de scherpe, zurige lucht van bier om zich heen en de lichte glans van een dun laagje zweet op zijn huid. ‘Ik ben geheadhunt voor een baan in Cardiff. Leidinggeven aan mijn eigen team van ontwerpers,’ had hij gezegd, en zijn opwindning was overduidelijk.

‘Dat is geweldig, schat.’ Kathryn had zich van de kruk aan de ontbijtbar laten glijden, had haar armen om hem heen geslagen en had geprobeerd de schreeuwende stem in haar hoofd te onderdrukken: ‘Cardiff? Wat moet ik verdomme in Cardiff?’

‘Forse salarisverhoging ook,’ zei Niall zonder haar omhelzing te beantwoorden. Zijn lichaam was wonderlijk bewegingloos.

‘Wow! En wanneer gaan we dan verhuizen?’

Hij maakte zich van haar los. Kathryn kreeg een knoop in haar maag. ‘Dat is het nu net, Kath.’ Hij keek naar zijn voeten. ‘Ik wil in mijn eentje gaan.’

De woorden sloegen nergens op. ‘Hoe bedoel je, in je eentje? Dat je alleen in de weekenden naar huis komt? Dat is waanzin, ik kan daar wel een baan vinden. Ik kan mijn beroep ook elders uitoefenen.’

Hij deed een stap naar achteren. ‘Nee. Luister, er is geen aangename manier om dit te zeggen... Ik ben niet gelukkig, en dat is al een tijdje zo, en ik denk dat dit het beste voor ons beiden is. Dat ik verhuis en helemaal opnieuw begin. We kunnen allebei een nieuwe start maken.’

En dat was het dan. Nou ja, niet helemaal. Er waren tranen geweest en geschreeuw, en ze had het kruis uit al zijn Calvin Kleins geknipt, maar hij was evengoed vertrokken. Ze was haar man kwijt

en haar waardigheid, en ze was haar thuis kwijt, omdat het leuke rijtjeshuis in haar favoriete buitenwijk van Bradfield voor de helft van Niall was en hij erop had gestaan om het te verkopen. Dus nu woonde ze in een hokkerig klein appartement in een flatgebouw uit de jaren zestig, dat te dicht in de buurt stond van waar ze hadden samengewoond. Het was een vergissing geweest om ergens naartoe te verhuizen zo dicht bij de plek waar ze gelukkig was geweest, het huis waar ze elke ochtend langs moest lopen om bij de tramhalte te komen. Ze had geprobeerd het uit de weg te gaan door een omweg van tien minuten te maken, maar dat was nog erger geweest. Een nog pijnlijkere klap in haar gezicht, op de een of andere manier. Heel af en toe kwam het stel dat het huis had gekocht toevallig naar buiten wanneer ze langsliep, en dan zwaaiden ze met een gegeneerde halve glimlach kort naar haar.

Sindsdien had Kathryn een paar voorzichtige pogingen gedaan om het daten weer op te pakken. Ze had zich aangemeld bij een onlinedatingsite en had zich al swipend door tientallen kandidaten heen gewerkt. Maar wanneer ze zich voorstelde dat ze naast hen stond, leek geen van hen ook maar in de verste verte serieus te nemen. Een van Nialls oude collega's had haar een tekstbericht gestuurd met een uitnodiging om uit eten te gaan. Het was niet goed afgelopen. Hij had duidelijk gedacht dat zijn medeleven hem wel een beurt zou opleveren, en hij was allesbehalve blij geweest toen ze hem had gezegd dat hij kon oprotten. Op de veertigste verjaardag van haar nicht had ze aangepapt met een lieve vent uit Noord-Ierland. Ze waren uiteindelijk samen in bed beland, maar het was nu niet echt een daverend succes geweest, en hij was terug naar Belfast gevlucht met de gebroken belofte dat hij haar zou bellen.

Dat was waarschijnlijk de laatste keer geweest dat ze seks had gehad. Vijftien maanden geleden. En dit moesten nog wel haar seksuele hoogtijdagen zijn. Kathryn onderdrukte een zucht en nam nog een grote slok van haar glas sauvignon blanc. Ze moest ophouden zoveel medelijden met zichzelf te hebben. Alle tijdschriften die ze ooit had gelezen waren het erover eens: niets was een grotere afknapper voor een man dan zelfmedelijden.

‘Zit hier iemand?’ Een mannenstem. Zwaar en warm.

Kathryn schrok op en draaide zich met een ruk om. Met zijn hand op de rugleuning van de stoel naast haar stond iemand die ze niet kende. Een onbekende die er niet verkeerd uitzag, merkte ze automatisch op, nog terwijl ze begon te stamelen. ‘Nee. Ik bedoel, er zaten wel mensen, maar nu niet meer.’ Kathryn was eraan gewend potentiële klanten te taxeren. Net boven de een meter tachtig, dacht ze. Ergens in de dertig. Middelblond haar, met een paar zilvergrijze lokken bij de slapen. Volle, mooi gevormde wenkbrauwen boven lichtblauwe ogen waaromheen rimpels verschenen als hij glimlachte. Zoals nu. Zijn neus zag er rond de brug wat dik uit, alsof hij ooit was gebroken en niet goed gezet was. Zijn glimlach onthulde ietwat scheve tanden, maar hij had desondanks een innemende glimlach.

Hij ging naast haar zitten. Nette broek, helwit overhemd waarvan het bovenste knoopje open was, blauwe zijden das losgetrokken. Zijn vingernagels waren vierkant en gemanicurd, hij was gladgeschoren en fris gekapt. Ze hield van een man die zijn persoonlijke verzorging in acht nam. Niall was in dat opzicht altijd zeer precies geweest. ‘Ik ben David,’ zei hij. ‘Hoor je bij de bruid of bij de bruidegom?’

‘Ik werk samen met Suzanne,’ zei ze. ‘Ik ben Kathryn. Met een y.’ Ze had geen idee waarom ze dat had gezegd.

‘Aangenaam kennis te maken, Kathryn met een y.’ Hij vermaakte zich erom, maar hij lachte haar niet uit, dacht ze.

‘En ben jij dan een vriend van Ed?’

‘Ik ken hem van de vijf-tegen-vijfpotjes voetbal.’

Kathryn giechelde. ‘Die heeft de getuige behoorlijk zitten uitmelken tijdens zijn toespraak.’

‘Nogal, hè.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Ik zag je hier in je eentje zitten. Ik dacht dat je misschien wel wat gezelschap op prijs zou stellen?’

‘Ik vind het niet erg om alleen te zijn,’ zei ze, en ze had spijt van haar woorden zodra ze waren uitgesproken. ‘Maar begrijp me niet verkeerd: ik vind het echt leuk om kennis met je te maken.’

‘Ik vind het ook niet erg om alleen te zijn, maar soms is het fijn om met een aantrekkelijke vrouw te praten.’ Weer die glimlach. ‘Ik krijg de indruk dat je niet zo van dansen houdt? Dus ik zal maar niet voorstellen om ons uit te gaan sloven op de dansvloer.’

‘Nee, ik ben inderdaad niet echt een danser.’

‘Ik heb een beetje genoege van de muziek. Ik praat eigenlijk liever wat. Heb je zin om door te lopen naar het bargedeelte? Daar is het rustiger en kunnen we praten zonder dat we tegen elkaar hoeven te schreeuwen.’

Kathryn kon het niet echt geloven. Oké, hij was zeker geen George Clooney, maar hij was schoon en beleefd en aantrekkelijk en, hoe uitzonderlijk het ook leek, hij gedroeg zich alsof hij in haar geïnteresseerd was. ‘Goed idee,’ zei ze, en ze schoof haar stoel naar achteren en stond op.

Terwijl ze zigzaggend tussen de tafels door naar de deur van de feestzaal liepen, legde de man die zich David noemde attent zijn hand om haar elleboog: Kathryn McCormicks moordenaar was uitermate beleefd.

## 2

Hoofdinspecteur Carol Jordan werkte zich met schouderbewegingen in haar zware waxcoat en trok een thermomuts over haar door slaap verwarde haar. Een zwart-witte collie danste rond haar voeten, vol ongeduld om buiten in de ochtendkoelte te zijn. Ze maakte de veters van haar stevige wandelschoenen vast en stapte buiten een regenvlaag in. Ze deed de deur van de verbouwde schuur achter zich dicht en liet de valklink van het slot zachtjes op zijn plaats klikken.

Ze gingen op weg, en vrouw en hond liepen met ruime zigzagbewegingen de heidehelling op. Enkele gezegende momenten lang werd het tumult in Carols hoofd verdreven, omdat ze zich concentreerde op wat ze aan het doen was, maar het was te hardnekkig om lang op afstand te houden. Het telefoontje dat ze gisteravond totaal

onverwacht had gekregen had haar elke kans op een vredige nachtrust ontnomen en liet haar ook deze morgen blijkbaar niet met rust. Er was geen ontkomen geweest aan de afkeurende woorden die de verbitterde stem van de beller aan haar had geadresseerd.

Jarenlang politiewerk doen op het scherpst van de snede had Carol met voldoende reden tot berouw opgezadeld. Elke agent kende de bittere smaak van onvermogen, het beklemmende gevoel op de borst dat je van het brengen van het slechtste nieuws ter wereld kreeg. Die zaken waarbij ze er niet in waren geslaagd enige troost te bieden aan mensen die plotseling een gat in hun leven aantreffen waar een dierbare zou moeten zijn – die zaken knaagden nog altijd aan haar en gaven haar een gevoel van pure tekortkoming wanneer ze door bepaalde straten reed, bepaalde landschappen doorkruiste of bepaalde steden bezocht waarvan ze wist dat er afschuwelijke dingen waren gebeurd.

Maar al die dingen waren universeel. Elke agent waar dan ook die ook maar een greintje gevoel had bij waar hij mee bezig was droeg die lasten. Maar dit was anders. Deze nieuwste lading schuld was een persoonlijke last.

Ze had gedacht aan de uitvloeisels ervan te kunnen ontsnappen toen ze de baan, de badge en de rang achter zich liet, uitvloeisels die nu in haar binnenste kronkelden en haar zo gespannen maakten. Haar onverbiddelijke jacht op een meervoudige moordenaar had haar broer en zijn vrouw het leven gekost. Waarom zou ze dan nog blijven? Ze wilde niets meer te maken hebben met een baan die zo'n hoge tol eiste.

Maar andere mensen hadden maar al te goed geweten hoe ze haar zover konden krijgen dat ze weer door het politiewerk zou worden aangetrokken, als een mot door een vlam.

#1: Verveling. Ze was een halfjaar bezig geweest met het tot een kaal casco strippen van de verbouwde schuur van haar broer en had die vervolgens opnieuw verbouwd. Ze had de benodigde vaardigheden aangeleerd door video's op YouTube te bekijken en met oude mannen in de plaatselijke kroeg te praten. Ze was erop gebrand alle sporen van wat er daar was gebeurd uit te wissen, alsof ze zichzelf er

door opnieuw te verbouwen van kon overtuigen dat de dood van Michael en Lucy een hallucinatie was geweest. Toen ze de eindfase van het project was genaderd, was haar woede eindelijk dusdanig bekoeld dat ze inzag dat ze genoeg begon te krijgen van haar keuze. Ze was rechercheur, geen bouwvakker, zoals de man die in haar logeerkamer lag te slapen haar op het hart had gedrukt.

#2: Eenzaamheid. Carols vriendschappen waren altijd onlosmakelijk verbonden geweest met haar werk. Haar team was haar familie, en sommigen van hen waren erin geslaagd door haar verdediging te breken en waren vrienden van haar geworden. Vanaf het moment dat ze was vertrokken had ze hen allemaal op armlengte afstand of verder gehouden. Een van haar burens, George Nicholas, had geprobeerd door haar verdedigingslinie te breken. Hij was een vrijgevig man en was de reden dat ze de hond had. Flash was de spruit van de schaaaphond van George Nicholas, een pup met een afwijking waardoor ze bang voor schapen was. Carol had de mislukkeling opgenomen omdat ze haar op de een of andere manier wel bij haar vond passen. George had dat als een signaal opgevat dat ze een nauwere band wilde, maar hij was niet degene geweest die ze wilde. George zou nooit thuis voor haar betekenen. Maar een terugkeer naar het politiewerk? Dat zou haar in de baan terugbrengen van mensen die haar het gevoel gaven dat ze ergens thuishoorde.

#3: Trots. Dat was de fatale kwetsbaarheid geweest die haar had laten openstaan voor een aanbod dat ze had moeten weigeren maar niet kon afslaan. Trots op haar vakkundigheid, trots op haar slimheid, trots op haar vermogen om antwoorden te vinden waar niemand anders dat kon. Ze wist dat ze goed was. En ze geloofde dat ze de beste was, zeker als ze het juiste, zorgvuldig uitgekozen team om zich heen had. Anderen vonden haar misschien arrogant, maar Carol Jordan wist dat ze iets had om arrogant over te zijn. Niemand kon deze klus beter klaren. Ze had twijfels over allerlei zaken, maar niet over haar bekwaamheid als politiebaas.

En dan was er nog het laatste, dodelijkste drukmiddel: #4: Verleiding. Ze hadden haar zoveel meer geboden dan simpelweg de

kans om terug te keren naar een baan die haar had gedefinieerd en haar zo lang voldoening had gegeven. Ze hadden iets nieuws bedacht, iets stralend moois, iets wat de toekomst kon veranderen van de manier waarop ze politiewerk deden. En zij was hun eerste keuze om er leiding aan te geven. Een Regionaal Team Zware Misdrijven – RTZM – dat alle plotselinge, gewelddadige sterfgevallen van zes afzonderlijke politiekorpsen zou oppakken, de brutaalste seksuele vergrijpen en de misselijkmakende ontvoeringen van kinderen. Wellicht de eerste stap op weg naar een nationale dienst zoals de FBI. Wie kon dat anders doen dan Carol Jordan?

Maar ze had het al verknald voordat ze haar ook maar konden vragen. Zo'n ongelooflijke blunder dat ze alleen maar gered kon worden door een gewaagde leugen om bestwil, die ze nooit ook maar een nanoseconde had moeten overwegen te accepteren, laat staan dat ze zich er met hart en ziel op had moeten storten. Ze werd verblind door de motie van vertrouwen in haar talent, voelde zich gevleid dat een man van eer zijn integriteit op het spel wilde zetten om haar te krijgen waar ze hoorde en werd uiteindelijk verdoemd door de behoeftes van haar eigen ego.

En nu kleefde er nog meer bloed aan haar handen en kon ze daar niemand anders dan zichzelf de schuld van geven.

Carol beulde haar lichaam harder af tegen de helling, zodat haar spieren klaagden en haar longen brandden. Voor haar kamde Flash de heuvel uit, en er schoten plotseling konijnen voor de poten van de hond weg. De vuilwitte pluimen stuiterden over het heidegras alsof er op willekeurige plekken oude witte tennisballen gegooid werden. Carol hield geenszins in; ze sloeg geen acht op haar omgeving, omdat ze zat opgesloten in de volledig tegen zichzelf gerichte woede.

Wat moest ze nu? Het enige principe waaraan ze zich altijd had vastgeklampt was haar streven naar gerechtigheid. Dat had haar naar duistere oorden gevoerd en had haar gedwongen bepaalde paden met tegenzin te betreden, maar het had haar nooit in de steek gelaten. Criminelen bij de rechtbank afleveren had haar altijd voldoening gegeven. Het gevoel dat ze een soort balans in de



wereld herstelde gaf haar leven ook balans. Maar in dit geval kon er geen gerechtigheid zijn.

Als Carol toegaf dat ze deel had uitgemaakt van een samenzwering zou zij slechts een heel klein deel van de schade en verwoesting te verwerken krijgen. Het zou ook meteen het einde betekenen voor het RTZM, voordat het goed en wel op gang was gekomen. En dat zou de kans vergroten dat er zware criminelen aan de consequenties van hun daden zouden ontsnappen. Ze zou ook de carrières van agenten die van haar afhankelijk waren ruïneren. Ze zou waarschijnlijk de gevangenis in moeten. Erger nog: anderen waarschijnlijk ook.

Het was haar schuld. Het bloed kleefde aan haar handen. Er was maar één weg naar verlossing. Ze moest het RTZM tot een succes maken. Als ze het tot een eliteteam kon maken dat onder de meest veeleisende omstandigheden daadwerkelijk met arrestaties en veroordelingen kwam, als ze moordenaars achter de tralies konden krijgen voordat er onnodig nog meer levens verloren zouden gaan, als ze echt een verschil kon maken... Ze zou nog altijd schuld hebben aan die andere sterfgevallen. Maar er zou tenminste iets tegenover staan.

### 3

‘Ik maak me zorgen om Torin,’ zei brigadier Paula McIntyre, toen de tiener bij de auto vandaan liep. Hij zwaaide amper gedag en keek ook niet echt achterom.

Dr. Elinor Blessing zette het geluid van de radio uit. ‘Ik ook.’ Ze liep al dagen met die zorgen rond. Het laatste waaraan ze dacht voordat ze zich door de vergetelheid van de slaap liet wegvoeren, haar eerste gedachte bij het ontwaken.

Eerder die ochtend had ze met gekreun gereageerd op de indringende ringtone van de iPhone van haar partner. Vervloekte kathedraalklokken. Hoe kon zo’n plakje siliconen zoveel lawaai maken? Op deze manier zou ze de quasimodo van de spoedeisende hulp worden. ‘Paula,’ mopperde ze slaperig. ‘Het is mijn vrije dag.’

Paula McIntyre ging dicht tegen Elinor aan liggen en gaf haar een zachte kus op haar wang. ‘Ik weet het. Maar ik moet mezelf en Torin onder de douche en aan het ontbijt krijgen om op tijd de deur uit te zijn. Ga jij maar weer slapen. Ik zal zo zachtjes doen dat je niet eens in de gaten hebt dat ik er ben.’

Elinor bromde wat en was niet overtuigd. Er schoot een trilling door het matras toen Paula uit bed sprong en naar de douche liep. De combinatie van licht knagende zorgen om Torin, het geratel van de ontluichtingsventilator en het gesis van de douche werd haar te veel. Enige hoop dat ze weer in slaap zou kunnen wegzinken was verkeken. Elinor accepteerde het onvermijdelijke, schraapte vol weerzin haar keel en stond op.

Ze sloeg een ochtendjas om en klom de trap op naar de verbouwde zolder die hun veertienjarige pleegzoon in een soort poging tot een mancave had veranderd. Elinor klopte eerst – want omdat ze Torin nog maar kortgeleden in huis hadden genomen, hadden ze zich plichtsgetrouw ingelezen over hoe je het ouderschap van een puber kon overleven – en stak toen haar hoofd om de hoek van de deur naar binnen. ‘Goedemorgen, Torin,’ zei ze, en ze klonk een stuk opgewekter dan ze zich voelde. ‘Goed slapen?’

Zijn kreun was een echo van haar eigen ontwaken, hoewel een octaaf lager.

‘Tijd om op te staan.’ Elinor wachtte tot er één lang, dun, behaard been onder het dekbed tevoorschijn kwam en ging toen terug naar de keuken beneden. Koffie. Een kom vers fruit voor Torin. Geroosterd brood voor Paula. Twee eieren die klaarstonden om gepocheerd te worden voor Torin, witte bonen in tomatensaus al in de pan. Sap voor iedereen. Alles neergezet en klaar voor gebruik, zonder er ook maar een moment bij na te denken. Ze was niet bezig met het ontbijt maar met de jongen.

Hij was bij toeval in hun leven gekomen. Geen van beide vrouwen had de biologische roep van het moederschap gevoeld, maar nadat zijn moeder was vermoord had Torin pertinent geweigerd om uit Bradfield weg te gaan om bij zijn tante en grootmoeder te

gaan wonen, verre verwanten, zowel gevoelsmatig als in afstand. Zijn vader werkte in het buitenland en was al jaren amper thuis geweest. ‘Ik moet blijven waar mijn vrienden zijn,’ had hij volgehouden, koppig maar wat Elinor betreft niet onredelijk. Door Elinors vriendschap met zijn moeder en Paula’s professionele betrokkenheid bij het onderzoek was het er op de een of andere manier op uitgelopen dat Torin bij hen in huis en onder hun hoede kwam. Ze wisten eigenlijk geen van tweeën precies hoe dat zo was gekomen. Maar geen van beiden was bereid een jongen weg te sturen die van zijn anker was losgeslagen.

En dus had hun leven samen zich uitgebreid met een tienerjongen. Het was geen voor de hand liggende combinatie, maar het leek maandenlang te werken. Elinor had verستeld gestaan – en als ze eerlijk was, was ze ook een beetje bezorgd geweest – dat Torin zo goed met de dood van zijn moeder leek om te gaan. Hun vriend, klinisch psycholoog Tony Hill, had haar gerustgesteld. ‘Verdriet is persoonlijk. Sommige mensen verkiezen de openbaarheid, anderen houden het liever privé. Voor sommigen ligt het gecompliceerd omdat hun relatie met de overledene gecompliceerd was. Voor anderen – en voor Torin blijkbaar ook – is het relatief eenvoudig. Hij is verdrietig en ontdaan, maar hij loopt niet vast in woede of berouw waarmee hij niet kan leven. Jullie zullen ongetwijfeld met onverwachte uitbarstingen te maken krijgen die compleet uit het niets lijken te komen. Maar volgens mij is hij niet bezig met het internaliseren van een of andere gefrustreerde reactie die hij jullie niet laat zien.’ Vervolgens had hij zijn scheve glimlach opgezet en had hij zijn eigen woorden ondergraven. ‘Maar ik zou er natuurlijk volledig naast kunnen zitten.’

Maar zo op het eerste gezicht had hij gelijk gehad. Torin en de vrouwen waren aan elkaar gewend geraakt. Elinor en Paula hadden herontdekt hoe leuk bordspellen konden zijn, en er was een hele nieuwe generatie van die spellen die gekocht en gespeeld kon worden. Torin had meegekeken naar films die hij nooit de moeite van het kijken waard zou hebben gevonden. Ze hadden langzaam en voorzichtig geleerd wat ze over elkaar moesten weten.